

LIBRIS

We know
books

Lector: Florea Miu

Coperta, supracopertă și ilustrațiile:

Constantin Neacșu

Tiparul a fost executat la Tipografia
“**Conphys**” din Rm. Vâlcea, director
general **Dumitru Șteflea**

Machetare grafică: Gabriela Bercea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TĂNĂSOAICA, PETRE

Grădina lui Tagore/Petre Tănăsoaica. – Craiova:
Ramuri, 2007

ISBN 978-973-7636-47-8

821.135.1-1

PETRE TĂNĂSOAICA

Grădina lui Tagore

Editura “**Ramuri**” – Craiova, 2007

Aducem mulțumiri respectuoase conducerii
Băncii Comerciale Române pentru gestul său
extrem de generos de a finanța apariția
acestei cărți, gest care demonstrează încă o
dată sprijinul consecvent acordat de acest
lider bancar proiectelor culturale românești.

Mai 2007
Râmnicu Vâlcea

Petre Tănăsoaica

Motto:

*“Mie mi s-a omorât timpul,
Onorată instanță”.*

Marin Sorescu

mulțumește pe această cale colegei sale de la Redacția Cotidianului „Viața Vâlei”, domnișoara Gabriela Bercea, care s-a ocupat de tehnoredactarea cărții și bunului prieten, poetul Florea Miu, care a acceptat ideea de a fi lectorul cărții și de a găzdui-o la Editura revistei craiovene Ramuri, ca și altădată, cu altă întâmplare, cu altă carte. Nu în ultimul rând aducem mulțumiri doamnei Maria Tudor, care s-a învrednicit să ne sprijine pe întortocheatul drum al nașterii acestei cărți, pentru care trebuie mereu să dăm socoteală cu mulțumirile noastre.

Autorul

CUPRINS

M-ai chemat la tine într-o chilie săracă și fără pic de bucurie.....	9
Pășești gingaș peste câmpia de micșunele a fără întoarcerii.....	11
Credința trebuie să treacă prin șanțul potecă.....	15
Întoarce-mă la izbânda sumară a celui învins în credința lui.....	17
Nu-ți cer îndurare pentru suferința cărnii care mă otrăvi.....	19
O iarbă mărunță crește la mine în cimitir.....	21
Tropăiam, călărind o mârtoagă de cal.....	25
Amintirea e o treaptă pe care o trezește pasul uitării...	29
Era moartea trecută de ora amiezii.....	33
Vei adormi ca să poți rămâne în viață.....	35
Pe Gangele sângelui meu va trece luntrașul.....	37
Ave Maria, mamă a tuturor neputințelor.....	41
Carnea zeilor putrezea în temple și mănăstiri.....	43
Să nu fii împăratul, desăvârșitul acestei iubiri.....	45
Nu va trece pe culoarele veștede ale Poeziei.....	47
Cum să fii fericit că durerea nu ți-a pârjolit sângele și imaginația.....	51
Aripa îngerului nu ne umbrea.....	53
Te vei întoarce obosit să bați ultimul cui în sicriu.....	57
Voi desena chipul tău în biserici.....	61
Îl așteptam pe Alexandru cel Mare să dezlege sângele din strugurii copti.....	65
Hoardele de hitiți scăpaseră în lume de foame.....	67
Și-ți cer îndurare pe cruce.....	69

Nu ai curaj inima mea să o atingi.....	71
Șarpele își scutură solzii și urcă pe ram.....	73
Supușii stau cu fruntea-n pământ, la rugăciuni.....	77
Poate am căzut într-un râu de cuvinte.....	79
Cu sângele șiroind de sub coroana de spini.....	81
La judecată, vei fi prea obosit ca să vii.....	85
Dumnezeu stă la masă, ros de melancolie și de păcat.....	87
Colofon.....	90

M-ai chemat la tine într-o chilie săracă și fără pic de bucurie

1 Dacă bunica mea, care a murit înainte de a fi împlinit suta de ani, dintre care șaptezeci petrecuți în singurătate, ar mai trăi și i-aș povesti că am fost în călătorie prin țara ta, Rabindranath Tagore, m-ar privi mirată foarte și m-ar întreba ce Dumnezeu caut prin locurile acelea pe unde și-a întărcat dracul copiii; Cea mai lungă și

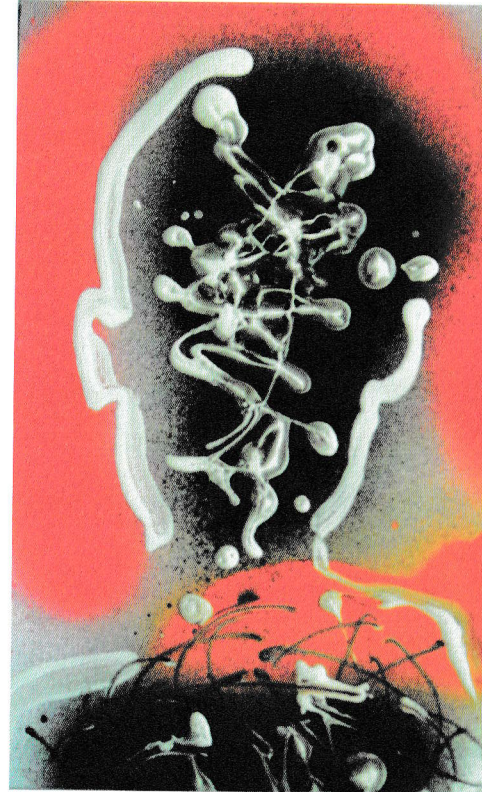
așteptată călătorie ar fi fost în America, adică acolo unde se aștepta să Te găsească pe Tine, Doamne. Ar fi râs de mine, îți spun, cu gura până la urechi, ca o semilună știrbă... Înainte de Sfântul Petru mi-aducea coșul plin cu cireșe aurii și roșii ca sângele, să n-o pot uita ... Pe lângă mine trec camioane cu bumbac și țigani arămii, iar eu mă închin cu limba în cerul gurii, să nu rămân pe aci. Ar trebui să mă întorc într-o zi, dar de frică, de spaimă, de grijă că nu pot povesti frumusețea geroasă de dincolo de noapte și zi, mai întârzii în pădurea cu arbori uscați ai iubirii, de care odată și o dată ai să mă desparti. În grădină, tu și cu mine numărăm frunzele de trifoi care se sfărâmă numai când le atingi: Sub lumina-nghețată, toate amintirile se prefac în stâncă de piatră. Doamne, mai aveam de scris o poezie și m-ai chemat la întâlnirea cu tine, într-o chilie săracă și fără pic de bucurie.

Pășește gingaș peste câmpia de micșunele a fără întoarcerii

2

Azi noapte s-a întors Poezia. Singură! Dormise în capul meu de ani mulți și binecuvântați, cu bune și rele. A așteptat cuminte să treacă toate femeile pe care le-am iubit, copiii care au crescut în numele ei, fiecare în imperiul său de uitare, cu moartea și viața de care am învățat să nu mă mai tem. Era grațioasă și tristă, încât

femeia care dormea lângă mine părea moartă de-a binelea, abia îmbujorată ca o icoană din Bizanț ; Ea se scria de la sine, pentru că așteptase la rând impresionată de mormintele semne, pe care nu le-am citit; Orbitor s-a rupt din memorie și a trecut râul de leșie al vieții, pe malul căruia așteptai să te-ajungă vâslașul... Aici s-a trezit din somnul de o viață, peste moarte trecând elefantul cel alb, care acum pășește gingaș peste câmpia de micșunele a fără întoarcerii. Doamne, eram de mână cu o literă, mai strâmbă decât o semilună, care-mi trecea peste glezne, duios ca o mireasă la altar, Doamne, eram posedat de uimire sub cerul amar !!!

Credința trebuie să treacă prin șanțul potecă

3 Credința era mai mare decât urechile acului; în definitiv și biata cămilă, pe care am văzut-o la Jaipur, mergea greoi în spatele unui om negricios, ca și când n-ar fi vrut să intre în oraș; Rumega numai leneșă, ca un semn de întrebare, căzut de pe rîndul de sunete, care nu se legau nicidecum în cuvinte, altfel decât împinse de

la spate. Imi spuneam, ca un lăudăros ce mă aflam urcând muntele, că aş putea să-l dau la o parte, să poată duce cămila spre câmpiile împodobite de rapiță, un loc de verdeată din care s-au dus suferința și patima. Dar credința mea trebuie să treacă prin șanțul potecii, ca o cămilă rupându-și copitele. Acestea sunt urechile acului de care mă tem! Trag de căpăstru o iluzie lăudată de Domnul. Fii bucuroasă mamă, prin Grădinile Raiului să duci în brațe suferința ca pe un trofeu la biserică, să te rogi pentru lacrima ei.

Întoarce-mă la izbânda sumară a celui învins în credința lui

4 Trăgeau muștele la mine, Doamne, de parcă nu murisem de o zi, ci mai demult, într-o toamnă când apunea floarea și mă îndrăgostii; Genunchii ei erau fragezi ca niște obraji de copii și nici-un adevăr nu-i putea despărți. Iar țigani stăteau cu nasul în pulbere și-ți cântau numele, dar și acolo era străin și nu mirosea a smirnă. Nu